

v torek, četrtek in soboto
izhaja in velja v Mari-
boru brez pošiljanja na
dom za vse leto 8 gl. — k.
za pol leta 4 gl. — k.
za četrt leta 2 gl. — k.
Po pošti:
za vsa leta 10 gl. — k.
za pol leta 5 gl. — k.
za četrt leta 2 gl. — k.
Vredništvo in opravišnje
je na stolnem trgu (Dom-
platz) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:
Za navadno dvestopno-
vrsto se plačuje
6 kr., če se tiskne 1krat
5 kr., če se tiska 2krat
4 kr., če se tiska 3krat
veče pisemke se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisk je plačat-
kolek (stempelj) za 30 k.
Kokopisi se ne vračajo,
dopiši naj se blagovoljno
frankujejo.

Eksces ljubljanskih turnarjev.

Iz Ljubljane se nam je poslalo autentično poročilo, katero se je iz narodnih krogov izročilo vladi v pojasnilo dogodeb 23. t. m. Gotovo ž njim ustrežemo ne le svojim bralcem, ampak po svoje pripomoremo, da se nekoliko zaduši onih laži in hudobij, ki so jih nasprotniki vedeli spraviti med svet. Po kratkem uvodu pravi sporočilo: „Več je že tega kakor dve leti, kar se je mogel „turnverein“ prepričavati, da ni priljubljen, in da na deželi ne marajo za njegove demonstrativne sprovode. Tudi takrat so ga dobrohotno svarili, ko so zvedeli za namerovani izlet; celo župani dotičnih srenj so odsvetovali od izleta, vsako odgovornost za nasledke izrekoma od sebe odbijaje. Vendar je prišlo do izleta; turnarji so se ob 5 1/2 uri zjutraj, med jutrajšjo službo božjo, in ko je še mnogo ljudi spalo, s razprostrto zastavo, oboroženi z revolverji in „salvavitami“ napotili po najbolj obiskanih mestnih ulicah na kolodvor; spremljala jih je vojaška godba. Po železnici so se peljali v Laze; od tod so šli peš na Jančjo goro, kjer so — bilo jih je 65 — na največji višini pri cerkvi zastavo v tla zasadili, da je po zraku plapolala. V kratkem se je zbralo nekoliko kmetov — turnarji brž ko ne pretirano trdè, da jih je bilo 60 — na hribu, tirjaje, naj se odstrani zastava kot demonstrativno znamenje; ko se to z lepo ni zgodilo, so jo kmetje sami odvezli. Ker so hoteli turnarji zastavo braniti, prišlo je sicer res do nekterih udarljajev, a kaj resnejega se ni prigodilo: saj je bilo kmetom le za to, da izgine zastava, za oseba jim menda ni bilo. Na to so se turnarji napotili nazaj v Laze; nihče jim med tem ni nič žalega prizadeval. S tem je bila dogodba v tem kraju pri koncu.

„Po teh skušnjah in ker so turnarji — kakor „Tagbl.“ 24. t. m sam pripoveduje — povsodi opazovali, da so kmetje nenavadno razdraženi, bila bi zdrava pamet svetovala, iz Laz neposredno po železnici vrniti se v Ljubljano nazaj. S tem bi se bilo prišlo vsem potemšnjim žalostnim dogodbam in nasledkom v okom. Tega pa turnarji žalibog niso storiili, ampak so telegrafovali v Ljubljano, da bodo vsemu kljubu vendar prišli v Vevče, kamor so si naročili vojaško glasbo. Povabljeni goste, med temi častniško krdelo grofa Huyna peškega polka, so tje pozvali in naprosili vojaške pomoči. Védli so se, kakor da bi naravnost delali na to, da bi prišlo do tepeža med ljudstvom in oboroženo silo in kakor da bi hoteli s pomočjo vojakov izbrisati svojo hibo na Jančji gori.“

„Ko se je na krčmarskem vrtu v Vevčah oglasila vojaška godba, jeli so se, zlasti ker je ljudstvo ravno odhajalo od dokončane službe božje iz farne cerkve pri Mariji Devici na polji (kjer je bila ta dan božja pot), nabirati okolični gledalci, ki so blizo vrta postajali. Ali so hoteli ti ljudje, kakor se jim podtika, turnarje napasti, je jako dvomljivo, celo neverjetno;

saj so bili neoboroženi in so imeli razen turnarjev tudi še častniško krdelo, vojaško glasbo in več žandarjev pred seboj. Vendar so sedrznili združeni turnarji, častniki peš in na konjih in pa žandarji svojevoljno in kakor je videti brez povelja nad mirno stoječe ljudstvo, katero so proč zapodili in ga — brez obzira na setev, ki so jo potepali — preganjali po žitu. Pri tej priliki so se posluževali golih sabelj, bajonetov in tudi strelivnega orožja. Nasledek tega nezagovornivega napada je bil, da so jih mnogo ranili, odpuščenca Jakoba Rodeja, desetnika v bar. Kuhnovem peškem polku pa usmrtili. Rode je bojda žandarje in častnike opominjal, kako greši njih ravnanje proti postavi. Rode je na glavi s sabljo ranjen, čez usta prestrljen, z bajonetom dvakrat v stegno in enkrat v prsa zaboden. Grozovita razdraženost se je vsled tega razširila po vsej okolici, in res je bila sreča, da so med tem dospeli 3 kompanije Huynovih pešcev, ki so turnarsko društvo med-se vzeli in v Ljubljano spremili ter tako zabranili, da se niso primerile še druge nesreče.

Žalibog je napravilo razgrajanje (ausschreitungen) častnikov vrnivših se od izleta v Ljubljani sami še nekoliko obžalovanja vrednih prizorov.

Ko je namreč pijan mesten delavec z malo papirnato zastavo v roki in „živio“-klicaje šel memo kazine, so ga, dasiravno čisto neoboroženega častniki z golimi sabljami napadli in dasiravno jim je hotel ubežati, so ga neusmiljeno razmesarili: na glavi, po obrazu, na rokah, na hrbtu so ga sedemkrat s sabljami dregaje in mahaje ranili, potem pa so ga častniki sami gnali na mestni magistrat.

Ravno tako je major Mayer, tudi tega polka, brez znanega razloga lastnoročno za vrat zgrabil in potem v kazinsko kavarno vlekkel sina tukajšnjega čevljarja Wolta, med tem mu je raztrgal zavratnik in srajco. V kavarni zbrani častniki so hoteli zvedeti njego vo ime, in ko jim je to povedal, so ga zopet izpustili kričaje: „werfet den schusterbuben hinaus!“ (Lučite čevljarskega fantina čez duri).

Tako je končal ta osodepolni turnarski izlet, o katerem se čutimo primorane, da zaradi njegove resobne pomenljivosti in zaradi razkačenja, katero je zbudil v Ljubljani in v okoliči, sledeče opomnimo:

1. Ako se vpraša, od kod izvira neprijaznost proti tako imenovanim nemškutarjem, ktera se kaže med vsem slovenskim prebivalstvom, mora se odgovarjati, da je ta neprijaznost naraven nasledek več nego 20letnega boja za pravice narodnega jezika, za narodno enakopravnost. Več nego 20 let jo že tirjajo Slovenci, več nego 20 let se obeta in garantuje v vseh cesarskih manifestih, prostovoljnih govorih in po vseh ustavah, in vendar je za nje ravnopravnost ostala še dandenes večidel le na papirji in kljubu §. 19 državnih osnovnih postav se še ne kaže nikjer nobena resna volja, da bi se Slovincem uresničile najnaravnejše pravice vsacega ljudstva — pravice do narodnega jezika. Tukajšnji tako imenovani nemškutarji pa, dasiravno se

Listek.

Poslednji bosanski kralj.

(Zgodovinsko-romantičen obraz; česki spisal Prokop Chocholoušek, poslovenil Podgoričan.)

VIII.

(Dalje.)

„Nesreča se prižene za nesrečo,“ — omeni Vojakcija, kamor koli se ozrem, nikjer ne zapazim nič drugega, nego gotovo pogubo in pogin — —“

„Ali nisem tudi jaz rekel tako?“ — skoči jej vojvoda v besedo in obrne se h kralju.

„Ali še le zdaj!“ — oponese kralj, „pa vendar, vsaj učinim po tvoji besedi: da ni drugače, nego da junaški umrjemo.“

„Saj tudi moramo,“ — potrdi vojvoda, molče ozre se v kraljevo mater in soprogo.

„Mati in moja žena še to uro zapustiti Bobovec in Bosno,“ — odgovori kralj, „v Dobrovnici počakati, da izvesti, kaj nam je odsodil Bog.“

„To je moder sklep,“ — pritrdi vojvoda, „a bogme, boljše bi bilo, da sti že na poti! Kaj pa tvoji zakladje?“ —

„Zaklade moja soproga vzeme s seboj.“

„Izborno!“ — pohvali ga Radić, „da tudi ni mošnje naših noveev ne dobođe Turek, da celo svoj rumenjaki zgubode. — Kaj pa ti?“ —

„Jaz pa ostanem tú, zato da me z narodom vred zadene osoda,“ — Tomažević odgovori zamoklo, a vendar odločno.

„Čemu bode tvojemu narodu to, če kraljevskega gradu sobane pokropiš s svojo krvjo?“ — oporeče mu Radić, ki se to trenotje vspne — Radić, kteremu se oko uname, kakor se mu je bilo razvnelo nekdanj, ker ta pot raste nevarnost, z nevarnostjo vred pa njegova telesna in dušna moč.

„Ne, nikakor ne: takova izmišljotina izvira le iz bridke obupnosti, nikakor pa ne iz krepke hrabrosti. Ukaži svojim perjanikom in peščici vojščakov, ki so pribežali v Bobovec, pak besj z njimi dalje na jug, menim — najboljšje da v Ključ, kjer te zidovje gotovo ovaruje. Tu zopet postaviš prapor, ki bode narod klical na vojsko. Saj — da le tvojih vojščakov mine

prvistrah, tisoč in tisoč se jih zbere okrog tebe; jaz poznam ta ljud: saj smo bojni bratje; gotovo laže dišejo tačas, ko jim srce hiti na vojsko, nego ob delu doma. — A jaz zaprem sebe in nekoliko perjanikov z narodom vred; po tvojem odhodu ljud pobegne v Bobovec, v Bobovski grad, vezir Mehmed pa bode vsaj nekoliko časa pred trdnjavo, predno razvali skalovje, predno kamenje izdade svoje notrajnce. V tem sklíčeš vojsko tako, da bodo Mohamedanje bežali vsak na svojo plat!“ —

Kakor je vojvoda nasvetoval, tako je tudi. To uro kraljica Marija s srbske kraljevine imovino odide v zavetje, z njo pa Vojakcija; obe hiti iz Bobovca. Ta dan na večer tudi kralj s perjanici vred zapusti svoje otočje, — s perjanici, kterih je le peščica ostala bila v Bobovci in z vojsko ki je bila zbala se brez kakovega boja s prorokovimi sinovi — ter pobegnejo po poti v Ključ. Ali bogme, ubežniki očito kažó, ko s kraljem vred beže, da jim manjka le pravega vojvode, da Turek tako naglo ne prilomasti skozi bosniških gor prodore.

Vojvoda strmi za njim toliko časa, dokler koga vidi v prašnih vrtinicah, ali tudi sam krene na vzhodno stran, od koder bojla prilomastijo turške jate. Sleherno minuto je več in več ubežnikov, tudi sicer narod — posamesniki in z družinami se zbirajo, kriče na pomaganje — ter širijo strah in trepet. —

Radić zbere vojščake, ki so bili tako ali tako pribežali v Bobovec, takove, kteri so se mu zdeli najboljši, da bodo najhrabrejše buhali sovražnika, druge pak kar redoma za kraljem pošlja v Ključ. Ali ko tudi narod obče jame bežati v mesto, prepriča se, da niso več daleč turške jate. —

Vojvoda meju vrati sedi na konji in kriči ljudstvu: „V Ključ! naravnost v Ključ! — tam plapolaj naš prapor, ki vso Bosno kliče na boj za vero in domovino! Kdor je junak, in kdor neče da bi ga gonili z bazarja na bazar ti vrati Krišćeve vere, ta takoj odidi v Ključ! Kdor neče, da bi mu bisurman oskrnil ženo in sestro, mater in hčer, ta orožje vzemi v roke in stopi v vrsto vojščakov, ki jih kralj v Ključu zbira Mohamedanu na smrt!“

Ali malo jih umeje te goreče besede, večina ljudstva le topo zije v vojvodo, kakor bi ne znali, koga zadevlje njegov ukaz.

„Kam se je vdrila bosniška jakost?“ — zopet zagrmi vojvoda, „kje ti hrabri Bošnjaci, ki so poskakovali, ko jim je poknil glas o boji? Kje

„ustavoljubneže“ imenujejo, kolikor mogoče delajo proti uresničenju ravnopravnosti in zasramujejo vse, kar je ljudstvu ljubo, drago in sveto.

2. Zakaj so napravili ljubljanski turnarji zopet izlet v te kraje, saj jim je bilo vendar misljenje kmečkega ljudstva v ljubljanski okolici znano, saj jim je moralo biti znano. V 2 letih je bila to 4. praska, katero so v ljubljanski okolici doživeli in sicer najprvo v St. Vidu, potem na Jezici in zdaj na Jančji gori in v Vevčah. In neglede na te lastne skušnje, so jih povsodi svarili, tedne in tedne sem se je že poprej o tem govorilo, uradna „Laih. Ztg.“ je prinesla 21. t. m. članek, ki jih je svaril, srenjski župani onih krajev so pred okrajnim glavarjem pripovedovali o nemirih na deželi izreka je željo, naj bi turnarji tje ne prihajali in vsako odgovornost za nasledke od sebe odvrtače — a ti so vendar prišli!

Nikakor ne zadostuje kmetu le njegovo surovost očitati in mu kazati oboroženo pest: temveč naj bi se mu kazali dobri izgledi zmernosti in premissljenosti in naj bi se mu ne dajala prilika, da bi kazal svojo surovost. Če ne morejo svoje strasti krotiti oni, ki si inteligencijo posebno prisvajajo, kako se more zmernosti tirjati od kmeta?

3. Čudno je, zakaj se vojaštvo, zlasti častniki, ki bi se vendar morali ogibati vsake politične pristranosti, udeležujejo ravno naprav, ktere ljudstvu veljajo kot politične demonstracije ljubljanske svojbine (clique.) Vendar naj že bo temu kakor hoče! Na dalje pa se mora vprašati, ali smejo c. kr. častniki, katerih ni nihče napadal, proti neoboroženim ljudem rabiti gola orožja in ali smejo brezobzirno po ljudstvu s sabljami udrihati? od kod so imeli pravico kaj takega storiti? kdo jim je to zaukazal? kako so prišli c. kr. častniki do tega, da so neoborožene ljudi — ko bi se tudi hotelo priznati, da so se vedli demonstrativno — najprvo razmezarili, potem lastnoročno zgrabili, na mestni magistrat peljali in tako policijsko službo opravljali? — Ali je bilo konečno potrebno, da je zandarmerija, če se je že morala utikati, tako brezumno rabila orožje? ali je bilo n. pr. treba, celo neoboroženega odpustnika Jakoba Rodeja, kterega so bili že dvakrat v stegna zabodli, še ustreliti in mu konečno še bajonet v prsi zariniti?

Kmetje so se na Jančji gori sami krotili in prizanašali turnarjem, ktere so imeli popolnoma v svojih rekah: organi javne varnosti pak rabijo brez vse obzirnosti proti neoboroženim državljanom in plačevalcem davkov svoja orožja, ki jim jih je država dala v roke!

4. Kako to, da župan ljubljanskega mesta, če je že — dasiravno je poznal misljenje kmečkega ljudstva — dovolil turnarski izlet, vendar ko je zvedel, kaj se je na Jančji gori godilo, ni storil kar je bilo treba, da bi prišel v okom dogodbam, kakoršne so se žalibog godile pred kazino!

5. Na debelo se polovljalo kmetje in tirajo pred sodnijo ter zapirajo: gledé turnarjev in vojakov pak, ki so vendar v Ljubliani in Vevčah ljudi prvo napagali, ne sliši se nič enacega. Pravica tirja, da se meri vsem z isto mero! „Zanesljivo sicer upamo“ — končuje se sporočilo — „da bodo zapričeta preiskavanja nepristransko vedela poiskati, kako se je vršil dogodek, ki ima tako žalostne nasledke, ki je vso dešelo tako hudo iznemiril in ki bo mnogim osebam prinašal najmučnejša preiskavanja, obsojenja in morebiti dolgoletne zapore, vendar mislimo, da smo morali vse to še povdarjati in priporočiti pozornosti, ker se je bati, da bi nemškutarška ljubljanska svojbina kakor je to že storila pri drugih prilikah tudi sedaj v nemških časnihkih jej v porabo prepuščenih resnico krivo zasukavala in vso krivjavo navalila na Slovenne in njih voditelje, in tako za svoje politične namene rabila tolikega obžalovanja vredno dogodbo. Cesarska vlada, ki bo to, kar se je 23. t. m. dogodilo, gotovo brez predsodkov sodila, se bojda ne bo

obotavljala vevškemu in ljubljanskemu prebivalstvu dati spričevalo, da se je proti vsemu zbadanju, zabavljanju in velikim zloporabam in žalostnemu razsajanju črne strasti obnašalo čudovito zmerno in da je s tem svojim lepim obnašanjem zabranilo, da ni prišlo do splošne ljudske ustaje, ki bi bila lahko imela nasledke, katerih si ne more nihče naprej misliti.

V Ljubljani 27. maja 1869.

Dopisi.

Iz Ljubljane 29. maja [Izv. dop.] Po časnikih ste že gotovo brali o zaukazu našega mestnega župana, da se svintenje v spomin na Vižnarski tabor ne smejo nositi. Upamo, da velja ta prepoved le za Ljubljano, ne pa za slovenske pokrajine, kamor ne segajo konstitucionalne peruti „našega“ župana, ki je na ukazu podpisan kot izvršilna oseba. Naj kdo misli o županovem ukazu, kar hoče, to Vam morem povedati, da je bil z njim jako nezadovoljen vođa tukajšnje gimnazije, ki si je prisvojil postavodajno oblast, ktere ni nikdar imel in je ne more imeti, ako noče postati naša gimnazija kakovšen pašalik,* ki ne bi imel enacega tovariša v državi. Ko je bil namreč g. ravnatelj zvedel za ukaz mestnega župana, prišel je v svati navdušenosti v posamezne razrede in zaukazal, da se tudi enake medalje ne smejo nositi. Po svoji zvezi z mestnim vladarstvom je vedel dijake s tem strašiti, da bi prišli v dotiko s „špicelnici“ ko bi sploh kakovšno taborsko medaljo nosili. Ali ni v tem sijajno dementirano načelo: kar ni prepovedano je dovoljano? Pa obrinimo se iz mesta, kjer še vedno v miru živita in gospodarita srenjski zbor in pa „turnverein“, in pogledimo v one kraje, kamor so bili šli turnarji in mestni odborniki z vicepurgermeisterom Dežmanom na čelu blagoslavljat nemško zastavo in mnogocevne revolverje s slovensko krvjo. Tú se je zdaj napravilo toliko, da ne rečem obupanje. Sživino in vsem imetjem, kar se da prenesti, hočejo kmetje brez razločka, ali so bili 23. t. m. na Vevčahali ne, presiliti se v sosednje vasi in tako prepustiti vojakom prazne hiše, ako se bo godilo še kaj časa tako, kakor se je ravnalo do zdaj. Ni človek ni živina ne živa pravica, ktere jim gredó po božji in človeški postavi, še celo po decembrski ustavi. Mlade deklice so vedno v nevarnosti, da jih kakovšen brkač oskruni. V celi vasi ni že skoro več videti kuretine, niti zaprte skrinje niso več varne. Z eno besedo: ljudstvo je v tolikem obupu, da se je bati, da potrpežljivost zopet v kratkem prikipi do vrhunca in da bo drugo zlo huje nego prvo. Nekteri možje, ki niso prav nič zakrivili, stavijo se prostovoljno pred sodbo s prošnjo: naj se rešijo vsaj njih žene in otroci. Pomoči, brze pomoči je torej treba, da se ne trpinčijo brez potrebe tisti, ki še turnarjev in njih ravsa videli niso. — Po mestu hodijo po noči hudo pomnožene patrole, in ako le kdo dá kak slovenski glas od sebe, brž je v luknji; vsak dan se sliši o kakem novem zaporu. Dva Laha sta — kakor se sliši — pela nedavno brez da bi bila vedela, kdo je Dežman in kje stanuje, memo njegove hiše nek čuden „Miserere“, in drug dan je upil že „Tagblatt“ nad policijo, kako more tako slabo varovati „vicepurgermeistera“. Da ima Dežman slabo vest, mu radi verjamemo. Policija je napela drug dan vse žile, da bi zasačila pevca te jeremijade; do zdaj je zastoj vohala!

Iz gorenje savinske doline 24. maja —ski. [Izv. dop.] Poročati Vam imam denes o občni seji okrajnega zastopa v Gorenjem gradu, ki je

* O gimnaziji spregovorimo prihodnjic. Prosimo naj se nam vse vestno poroča — imena poročnikov ostanejo naša nedotakljiva tajnost. Vred.

so Bošnjaki, ki so orala popustili vselej, kader so začuli bojno trombo, — ter opasali se s handžari in orožili z buzdovani, kje so zdaj? Marli je že stehinil ta slavni rod? Ali so zdanji Bošnjaki le plahe babe, strahopete mevže?“ —

„Čemu vse to, vojvoda?“ — pokne glas meju gnječó njegovih poslušalcev, „dokler bode Tomažević naš kralj, ne pomore nam nikakova hlabrost; s svojim zločinom je nesrečno Bosno podrl v grob.“

„Saj tudi ti veš to, vojvoda!“ — vzleti v zrak nek drug glas.

Strašen ogenj Radiću švigne iz oči, kri mu oblije lice; ta hip se handžar zabliska v njegovi pesti; pošegače konja, da divje plane in zdrija na tisto stran, od koder je prikrilil ta oponosni glas; vse se trese, tako se bojé njegovega strašnega pogleda in njegove hudobe. Ali na enkrat se vstavi, za pas vtakne handšar in jame otirati si čelo.

„Oj Bog, žalostno!“ — spregovori sam sebi in govori dalje: „izdaja se je razletela po Bosni, raztresčila je bosniško hlabrost! — Ha! kje pa je zdaj Modruški Nikolaj, da bi zopet na vojsko navdušil ljud? — Zaduhal je nevarnost, pa se je vmeknil buri, če prav je nam zakuril ogenj.“

Gostejše in gostejše se mrak razteza po krajini, ali tam na vzhodu se rudeče žari zračje.

„Bisurman!“ — šepne sam sebi prestrašen, kdor zagleda znamenje, s kterim turške jate napovedujó, da se že bližajo.

Ko se Radić ozre v ta žar, obrne se k množnemu ljudstvu. Boje se grdogledega vojvode, ali vendar jih je mnogo privrelo k vratom in na trdnjavo: pripodila jih je bila le-sem zvedavost, prignala groza. Vojvoda ukaže, naj pred-enj pripeljo mestne starešine, in ko jih ima pred seboj, izpregovori jim: „Poglejte, bisurmanska surovost se nam že posemehuje,“ — pokaže k nebu, „dosti jasno se vam osoda priporoča na nebu, če se to poslednje trenutje ne ohrabrite po nekdanji navadi. Dokler je bila nevarnost še daleč, kipeva vam je oholost po žilah; nikar se ne nadejajte kakega usmiljenja, Turek je krvolok, le lastna odločnost, lastna skrb otme vas in vaše družine. — Nujte, ali primete za orožje?“ — povpraša jih naposled.

Starešine pogledujo drug drugega, in meju množico kraljuje bojazen — tihota.

Vojvoda čaka odgovora nekoliko časa, naposled pak pljune po starešinah: „Vi šlevasti mrletje,“ — razhudobi se, „slave nečete; raji ste si og-

ločili turško sužnost, pa naj vas pogoltno; potlej pa nikar ne krivite nikogar drugega, nego sami sebe, ker vas bodo gonili na bazarje, da boste spodom Turkom naorali polje tako, kakor gas orje njih živina; ker boste morali gledati, kaka krivica se godi vašim ženam in sestram, vašim materam in hčeram — sami ste to odbrali si; potlej ne gobezdajte, da je Bosna izdala vas, psi! — To je vendar hudič, ne morem drugače reči!“ — huduje se bolj in bolj, „prav pomiče me, da bi vam ta-le gajezda pometal z glav, ali škoda je smodnika in svinca; saj se usmili vas pa Turek, trdno verujem, da!“

Ko se jim razodene, z majhnim pribočjem zdivja v trdnjavo in razganja ljud, kterega cele koruslje nemo obupnega stoji po ulicah.

Precej drugega dne se prve bojne jate prikažejo okrog vihrajóh bunčukov — pred Bobovcem. Daleč so jim meščanje bili šli naproti: prosili so sovražnika, da bi prizanesel njihovemu in njihovih rodovin življenju.

Ker se Mohamed ne nadeja, da tako lahko zajme Bobovčane, zato mu je vse po všeči za silo, in 14. dan julija meseca 1459. leta se vojska velvezirju Mehmedu na čelu razgrne okrog Bobovske trdnjave.

Četrti dan že se turški bunčuki vijo okrog skalovite Bobovske trdnjave, in solnce 18. dan julija meseca 1459 leta že poljublja zahodnim goram temena, ko Mehmed stopi iz svojega šatora, zato da bi videl, kolik je štiridnevnega streljanja vspeh. Nevspešno krogle švigajo in še zmerom skajeje v skalovje, v trdnjavo; topi na gradu pa so umolknili o poldne; ves čas so verno odgovarjali in rano za rano sekali turškemu taboru. Krogle — kamenene in železne — njih žvižg, njihovo sikanje je marsikteremu Mohamedanu Asraelovih (Asrael je Turku smrtni angelj) perotnic šumenje. Naj le krogle odskakujejo od skal, če prav se do zdaj ni odvalil ni kamen trdnjavi iz zidovja, oglušeli so vendar le kavrinski topi, če ne, gotovo bi ne bili umolkniti; torej se Mehmed prikaže iz svojega šatora, da bi zvedel, ali je že kazno ali ne napasti psa Slovana, zato da bi tem popreje zmogel trdnjavo — grad, in vsled te zmage Busno.

Že ima nogo v stremeni, že hoče kolebniti na konja, kar ta trenutek k njemu stopi sivolas možki, sivobrad junak, ki je že delj časa blizu šatora čakal, kedaj se prikaže vezir.

bila 13. t. m. in ki ima marsikaj zanimljivega tudi za daljši okrog. Bili so skoraj vsi zastopniki nazoči in volili so g. L. mlajega za perovodja. Zapisniki vseh sej se vodijo od katerega zastopnika ali odbornika in to se vé da zmerom v slovenskem jeziku. Pogledimo si sklepe omenjene seje, da vidimo, da zastop tudi res skrbi za okrajnike. Razen manj važnih reči sklenili so v zastopu za gorenjeograški okraj posebno asekurancijo za ogenj napraviti in se pri tem držati štatut graške zavarovalnice, vendar tako, da bo vsak okrajnik prisiljen pri domači asekuraciji se zavarovati, ker se bodo nove zate z okrajno priklado ob enem pobirali. Po tem načinu misli okrajni zastop jako majhno premijo doseči in vendar še s časoma poseben fond napraviti. — Drugi ravno tako važni sklep je gledé podpiranja domače živinoreje, ter odločeno je bilo iz okrajne blagajnice vsako leto 120 gld. za ta namen porabiti, in sicer tako, da okrajni zastop in pet skušenih živinorejcev vsako leto na drugem kraji okraja premije za najboljo plemensko živino razdelijo; za najboljšega bika 40 gl., za družega bika 20 gld., za najboljo kravo 20 gl., za drugo 15 gld., za najboljšo junico 15 gl., za drugo 10 gl. Ta dva sklepa sta velike važnosti in vsak pravi prijatelj napredka na narodno-gospodarstvenem polji bo de največje hvalo za to okrajnemu zastopu vedel, kar s tem tukaj tudi jaz očitno pripoznavam, da se mi ne bode očitalo, da le zmerom kar zanikujem. Ob ostalem je življenje pri nas čisto navadno, o narodnem gibanju je vse tiho, čitalnice še niti v Mozirji niti v Rečici nimajo, ter tudi nikdo na njeno osnovanje ne misli; v županijskih pisarnicah se tudi še zmerom rado po — starem amtira.

Iz Gradca, 28. maja. [Izv. dop.] (Nemške surovosti.) Ravno zdaj, ko vse govori o neotesanosti, surovosti in barbarstvu slovenskega naroda kazaje dogodbo na Savi, naj spominjam vaše bralce nekoliko na omiko Nemcev in njihovih voditeljev.

a) Skoraj bo dve leti, kar je sedelo 7 slov. studentov na soareji v Schreinerjevem vrtu okolo ene mize pogovarjaje se po domače. To zaslišavši začne nemška kultura metati pesek in kamenje pri belem dnevu na mirne Slovence. Ko se ti ogledajo in proti tako neotesanemu obnašanju pritožijo, obstopijo s pestmi Nemci mizo Slovencev. Vzdigne se celi napolnjeni vrt, vse se gnjete do mesta vihre, vzdiguje palice, kriči, psuje nad še zdaj mirnimi in zagovarjajočimi se Slovenci. Med tem ko se reveži branijo, gre eden izmed studentov na policijo zahtevat pomoči. Ta mu nevoljno ne odplubi pod pogojem, da se da on zapreti. Muzikantje vojaški od polka Thun-Hohensteinskega (Srbi) vidé nedolžneže trpeti, pustijo muzikalno orodje, prerijejo se skoz množino, obstopijo Slovence in jih rešijo še večje nevarnosti, Tagespošta se ve da o tem ni nič pisati hotela.

b) Naši poslanci so dobili novega, milega sodruga v prof Heschl-nu. V kavarni pri Seidelnu obsodivši prav po fijakarski našo politiko je djal: „Da bi na meni stalo, jaz bi jih iz deželne zbornice zmetal.“ Če je treba, spričamo te besede vsako uro. Kako omikano, vglajeno, lepočudno sedanjí dobi primerno se znajo obnašati poslanci dr. Graf, Lohninger, Carneri, Mariborski svetlonosci, smo že večkrat čutili in o tem pisati, bi bilo odveč. Znan nam je dobro nemški izrek: Ja Bauer, das ist was anders.

c) Za Gradec je statistično dokazano, da ima preko 15.000 slovan-kih prebivalcev. To se sicer javno ne izgovori, ker kaj takega povedati je nemogoče čutiljivemu nemškemu srcu. Po takem je vsak peti človek če ne veren Slovan, vendar Nenemec. Recimo, da bi hoteli mi se tako obnašati v javnosti kakor ljubljanski renegati in Nemci, da bi hoteli imeti deželnega poslanca Slovana, da bi hoteli za zgornje Štajersko ponudnike postavljati, da bi napravljali n. pr. v Brucku shod, v katerem bi Slovenci in libe-

„Vezir Mehmed!“ — oglaš se smelo, ker ga Mehmedovo spremstvo peha od sebe, zato da ne bi pota zastopil vezirju.

Mehmed se ozre, vstavi, nogo sneme iz stremena in zavzet vpre oko v tega moškega, rekoč: „Poznam te — ti si —“

„Kaj mar komur drugemu, nego tebi, kdo sem!“ — vsčene ga ta moški.

„Saj res,“ — potrdi vezir, „in pravico si mi bil povedal tudi v Drinopolju že, če prav si kavrin, čegar slina le laž goji na jezici. Ali si morebiti prišel po plačilo?“

„Rad bi se zmenil s teboj nekaj, vezir!“ — odgovori ta.

To trenutje se Mehmed vrne v svoj šator in kavrinu migne, naj stopi za njim; a turška čestitljivost, zbrana pred šatorom, se nadnavadno čudi za tega delj.

Precej dolgo časa se že tajno razgovarjata vezir in ta sivobradec, po razgovoru pak Mehmed spiše list in črno zapečati. Napsled se obrne k temu moškemu, ki je pokojno čakal, kedaj bode pismo gotovo.

„Na, to-le je,“ — podade mu pismo, „sultanova milost je razsežna tako, kakor je razsežno nevsahljivo morje; bosniški narod, ker se je tako kmalu vdal, potježil je padašahovo pravično jezo, to pa je berat, *) ki sem ga ja. spisal v padašahovem imenu, in posled kega je temu zarodu zagotovljena vera, zagotovljeno bitje in stanovanje, naj le še dalje Bošnjaci mirno živé v lastni očini v milostivega paše senci!“

Starec oslovsko kožo vzeme v roke, pozorno pregleda vse strani, in skrbno „pergament“ vtakne k prsim.

„Velika je moja zaupljivost do tebe, kavrin, govori zopet dalje vezir, „ker sem ti milost spisal poprej, nego imam trdjavu v lasti. Kedaj tega se odpro vrata va-njo?“

„Morebiti že denes, ali pa jutri,“ — odgovori sivolasec, „znam, da ne moreš tratiti časa, ker sultan dan za dnevom čaka, kedaj se tvoje vojske bunčuki prikaže na obzorji,“ — in ko to omenja, v tem se mu radostno žari oko.

„Allah kéri!“ — vsklikne vezir in vskloni se, kajti tega čudovitega moškega obljava je verna, in resnična so žalostna sporočila o sultanovi vojski.

(Dalje prih.)

*) Berat, hat, hattiserif — so imena uradnim pismom.

ralni Nemci sklepali, da se mora vsa zemlja koder se je nekdaj naši govorilo, djati v zedinjeno Slovensko (kakor Nemci v Bistrici.) prepričani smo, da pridejo nekih mest fakinstvo in oficirji iz Ljubljane in od drugod po svoji šegi za nas delat (t. j. Slovane pretepat in pobijat).

d) Kakor je klofuta morala razločiti različna mnenja dveh odbornikov Celjske kazine, g. dr. N. in H., tako je boj marsikje razsodilni moment. Če kdo komu usta zaveže ali pa če ga pusti govoriti, pa mu na vsako besedo figo pokaže, je stvarno to isto. Oboje draži človeka, naj bo Slovenec ali Nemec, ustava ali samosilstvo; vré se nosi tako dolgo do studenca, da se ubije.

Iz žalostne dogodbe naj se učijo naši nasprotniki to-le: Narodna zavest je živo vsajena v srcih tudi prostega ljudstva. Ljudstvo ne pripoznava vašega kulturnosnega (?) poslanstva kot pravično poslanstvo ampak kot overo pri našem napredku. Vsak naj doma pred svojim pragom pometa, mi bomo tudi pred svojim sami in ne potrebujemo vas, da bi nam delali smrt. Slovenski surovosti se ne da nikakor ne nasproti staviti nemška omika. V Ljubljanskem dež. zboru še Slovenci niso nobenega Nemca ven vrgli, kakor bi se od vaše strani radovoljno storilo. Pri nas se le prosti kmet nad sovražnikom razljuti, pri Nemcih pa se omikano se misleče meščanstvo nad drugojeznički zapoprime (glej mariborsko volitev!)

Iz Dunaja, 30. maja. H. G. [Izv. dop.] Kakor lačno krdelo volkov so zdaj vsi nemški časopisi Slovincem za petami, vsled dogodbe na Jančjem vrhu in v okolici. Ne brigaje se za lastne surovosti, za neslišnosti, ki se gode na izvirkih nemške „kulture“, psujejo se Slovenci kot bogve kako surove, „nemštva“ potrebne čete. Dasiravno se vsem vidi, da ne morejo tajiti, ka ima dogodba v Ljubljanski okolici naravnost politično podlogo, da je nastopek večnega zanikanja slovenskih tirjatev, večnega pritiskanja birokracije in narodnega odpadništva, katero slovenski narod in njegovo narodno prizadevanje zasmehuje in zasramuje in se pri tem vrednem delanju zaslanja za nemško ime: vendar razlagajo stvar čisto napačno, čisto perfidno in jo zvesto porablja ne v pomirjenje, temuč še v večje razdraženje. Obe „Pressi“ — „Fremdenblatt,“ „Debatte.“ „Morgenpost“ in drugi listi prinašajo dolge članke, da bi surovost „malostnega“ naroda in trpljenje Nemcev dokazali, ali bolje, da bi dokazali, kako čez očale sovraštva gledajo vse, kar je slovensko. Samo ob sebi se ume, da se pri tem po strani udarja tudi po „kolubratih“ Slovincem, po Čehih. Bodi mi dovoljeno, da nekatere teh nemškopoladnih izpovedi dunajskega časopistva tu kratko omenim. Nova „Presse“ le bolj ob kratkem v uvodnem članku potoži, zakaj se niso Slovenci že zdavnaj ponemčili. Milo zdihne, da je pač že germanizacija zarad narodnega fanatizma nemogoča postala. — Bolj obširno izpoveduje nemško-vladno mnenje stara „Presse“. Ona hvali zmerno postopanje Tomanovo in njegovih tovarišev, hvali njih ustavoljubje, potem pa nevsmljeno pade po „nižih“ voditeljih Slovincem. Ona skuša misel pobijati, ka kranski tepeži v Ljubljanski okolici, in silovita razburjenost v Ljubljani ni zarad narodnega zatiranja, temuč, da je samo verska in farska stvar. Mnogo jih je med vladnimi ljudmi, ki bodo „Pressi“ vejeli, da ni narodno zatiranje, niti zanikanje narodnih pravic, temuč sama klerikalna agitacija kriva onih dogodkov. Dolžnost naših zastopnikov bode, da reč neustrašeno zastopajo, t. j. vzroke nepremišljenega ravnanja slov. kmetov razjasnijo kakor so. In vzroki so pač le in samo iskati, ne v narodni, še manj pa v klerikalni agitaciji, temuč v tem, da se naravnim narodnim željam ne ustreza, ter da so v naši deželi nekteri nesramci tujci in odrodniki domačini, ki imajo za slovenstvo samo zasmeh. — „Debatte“ prinaša tudi dolg članek in pripisuje vso turnersko nesrečo ter žalostno smrt enega Slovenca samo „rovanjem“ Bleiweisa, Coste itd. Ti dunajski žurnalisti pač niso pri vseh svojih mnogoštevilnih greh-tih tako vedni, ka bi ne znali, da se noben narod ne da samo od nekterih mož voditi in do tacih dogodkujev privoditi, tudi ko bi ti možje vse drugače genijalni bili, kakor so tisti, ki se jim vodnjistvo Slovencev podtika. Pa nekoga morajo imeti, na kogar krivico nakladajo, da jo z rame lastnega bratstva odvalé. Tudi tu bi bilo treba poduka vsem enacim ljudem, da je naš narod slovenski že tako daleč prišel in se toliko zavedel, da tudi brez teh imenovanih vodnikov zahteva in hoče svoje pravice, in da bo vedel odbiti vsa posmehovanja in zasramovanja. Jalova vera je ona, ki meni, ako se nekterim Slovincem „na prste stopi“ da bodo potem naša zahtevanja minila. „Debatte“ naj bi šla v svojem indijanskem sovraštvu do Slovanov in poklala vse, ki meni da so vodniki: drugi dan jih bo iz tal zrastle še enkrat toliko, ki bodo morda še radovoljněji žrtvovali sebe in vse za domovino in njene pravice. — Ravno tako kliče „Fremdenblatt“ vladi, naj kaže „greko resnobo.“ Ta list pravi, da nemški jezik ne bo na Dravi obstal, ker ne more in ne sme. Do Adrije se mora raztegniti, najprvo po mestih, potem tudi po deželi! Ali se tu ne izreka zopet, da nas nemška hegemonija hoče ponemčiti? Ali nimajo potem naši Slovenci prav, če nemškutarjem rečajo: „vi nam hočete naš materin jezik vzeti, nam vzeti to, kar smo od svojih očetov podedovali? Zoper to pak kličemo Slovenci z vsemi Slovani vred: ne udajmo se!“

Politični razgled.

Govoré o škandalu ljubljanske turnarske — mestnoodborne tranke nabajajo vsi česki listi, da se ni čuditi, ako se sem ter tje kaj enakega pripeti, dokler hoče biti nemška narodnost edinogospodovalna. Enake prikazni bo morala edino le odstraniti m. dra politika popolne enakopravnosti vseh narodov.

Državni zakonski list prinaša postavo za postavu, ki jo je sklenil zadnji državni zbor in zdaj potrdilo Nj. veličastvo.

Česki tabor na Visoki gori je prepovedan. Radovedni smo, ali je to znamenje, da je s svobodnim taborovanjem za letos zopet pri kraji.

Duhovščina belovarska je jugoslov. akademiji pripustila denar, kaj jej ga je volil ranjki kardinal Haviik za maše.

Ogerska adresna debata še traja, a menda že vsem predsedam, samo onim ne, ki hote še govoriti. Teh ni manj kakor 46. V svojih govorih se nihče ne briga za svoje predgovornike, ampak vsak govori, kakor se je doma na pamet naučil. Govori so večidel brez novih misli. Posamezni prizori te debato so naravnost smešni.

Pravijo, da bodo skušali Poljake s tem zopet potolažiti, da jim na administrativnim potu marsikaj dovolé, cesar jim niso hoteli dati pôtem postavodaje. Vrednost administrativnih naredeb v tem obziru nima nobene veljave, kajti kar se je denes dalo, lahko se zopet jutri po ravno isti poti odvzeme. V pravni državi naj bi le odločevale postave, ne administrativna samovolja, če je slednja v posameznem slušaju tudi na videz dobrohotna.

O izidu francoskih volitev se piše „Politiki“: Vladnih glasov bo 171, Thierovo stranka šteje 58, levica 55 glasov; združena opozicija bo imela torej 113 glasov, torej vlada samo 58 glasov večine. Morebiti se še kater opozicijskih glasov pogubi ali pa tudi še pridobi. Merodajne so pariške volitve. Časniki pravijo, da zdaj revolucionarna demokracija glavo vzdigne. „Paris — pravi „Journ. de Par“ — odgovarja vladi in jej revolucijo naznanja, leta 1863 je Pariz vlado samo posvaril, zdaj jej je vojsko napovedal.

Ismail Paša, vicekralj egiptovski je pripotoval 29. t. m. na Dunaj. Mož ne potuje za kratek čas, ampak je prišel evropske vladarje vabiti, da bi bili nazoči pri slavnostnem odpiranju sueškega kanala, in želi vse evropske vladni zediniti v tem, da bi omenjeni kanal izrekle za neutralen na vekomaj. Nekteri časniki hoté vedeti, da bo avstrijski cesar nazoč pri odpiranju tega kanala, kar je pa komaj verjetno, ako pomislimo, da pri sedanjih notrajnih razmerah cesar ne more za dalj časa države zapustiti.

„Osten“ ve iz Carigradu pripovedati, da je vsemu časnikarskemu preblicnavanju kljubu črnogorski knez vendar dosegel, da mu bo Turčija ali odstopila nekoliko dežele, ali pa tirjano ladijostajo. Da se o tem porazumejo, šel je Konstantin Efendi v Cetinje. „Osten“ ob enim pravi, da je avstrijska vlada podpirala tirjatve kneza Nikolaja.

Turška vlada se na dolenji Donavi oborožuje. Pravijo da hoče z večimi garnizonami po mestih dokazati Bolgarom, da se jim ni nadejati, ka bi porto kedaj zasačili nepraviljeno.

Razne stvari.

* (Strah pred taborskimi svetinjami) na spomin vižmarskega tabora je pri ljubljanskih Nemcih tako velik, da je ljubljanski župan dr. Zupan naslanjaje se na odlok c. k. dež. predsedništva nek ukaz od sebe dal, tega smisla, da se po Ljubljani ne smejo nositi. Kdor bo nosil svetinjo, bo kaznovan. Bog vedi, če ti močje res mislijo, da bodo s takimi ukazi ljudstvo pomirili. Ali je to svoboda?

* (Husarji), ki so v veliki naglici od povsod morali na Kranjsko marširati, čudili so se, kakor „Triglav“ piše, da jih nobena kranjska „druhal“ precej pri prihodu ni napadla, temuč so našli, da je vse tiho in mino.

* (V skrivni seji) je ljubljanski uemški mestni zbor boje sklepal, naj bi se vlada prosila (menda nemškim turnarjem za ljubo) vsa narodna društva razpustiti. Börne je djal: „če kje dvanaest Nemcev skup sedi, pa jih eden prime, vpijejo: policija!“

* (Jožef Žvegelj) Slovenec iz Gorenjskega je postal avstrijski konzul v Aleksandriji.

* (Ljubljanskemu županu) predmet za njegovo ukazodajanje in njegovo paznost je to-le: „Triglav“ je v svojem predzadnjem listu popisal kako surovo se pred kazino oficirji, posebno nek major policijsko službo opravljali nad enim, ki je klical „živila Slovenija.“ Zdaj pa v „Zukunft“ beremo, da je vrednik tega lista v veliki osebnosti nevarnosti, ker ga oni major in oficirji želé v pest dobiti. Župan, tudi tukaj velja: hic salta!

* (G. Fidelis Terpinec.) Iz Ljubljane se nam piše: „Le prav ob kratkem Vam naznanim, da je g. Fidelis Terpinec od deželnega poslanstva odstopil. Razlogov Vam ne vem povedati, mislim pa, da njegova odpoved ni v nobeni stiki z nedeljskimi dogodkami v Vevčah, kjer ima g. Terpinec svojo papirnico. On je bil vedno naroden mož in je veliko za povzdigo in zboljšanje blagosti slovenskega naroda storil, posebno pa na polji kmetijstva. Brzkone se je on zaradi svoje starosti odpovedal poslu deželnega poslanca; iz tega vzroka se je on tudi v posjednjem občnem zboru kmetijske družbe kranjske odpovedal predsedništvu te družbe. On ostane pri svojih rojakih vedno v hvaležnem spominu. Treba bo tedaj za ljubljansko okolico voliti drugega deželnega poslanca. Za ta posel sposobnih in narodovega zaupanja vrednih mož je več. Ni dvomiti, da bode odbor „Slovenije“ nemudoma v pretres vzel, kdo bi bil naj vrednejši naslednik gospod Terpinec-a v deželnem zboru, in da se bode imenovan odbor o tej stvari tudi z volilci dotičnega volečega okraja posvetoval, in da ne bode preziral, kdo ima razum družih deželnemu poslancu potrebnih lastnosti tudi največ zaslug za naš ubog pri-tiskan narod.

* (Iz Postojne.) V čitalnici Postojnski bode v spomin začetka čitalnice pred enim letom beseda v nedeljo 6. roznika 1869 zvečer ob 8. uri po sledečem programu: 1. Zbor kmetijskih fantov: Slovanska reč; 2. Slavnostni govor; 3. Samospjev: Mojemu čolnicu; 4. deklamacija: Slovenka sem; 5. tombola; 6. gledišna igra: županova Micka in 7. zbor kmetijskih fantov: Slovencev dom. — Ustopnina za čitalnične ude 15 kr. in za neude 30 kr. od osebe.

* („Juri s pušo“) je prinesel v 4. štev. med mnogimi smešnimi in kratkočasnimi to-le resnobno: „Trst, 29. maja. Denes je gospa Policija

„Jurja s pušo na taboru“ konfiscirala in ostale iztise pobrala, katerih je bilo še 17! „Laibacher Tagblatt“, was willst Du noch mehr?!

* (Bistriški shod ustavoljubnežev in nemškutarjev) je popisan v teh-le besedah: Mnogo darovanega šampanjca, mnogo govorov, malo misli; domače kmečko ljudstvo se ni vdeležilo, šampanjec je privabil nekoliko tujcev, ki so si obljubili, da se še snidejo, če bo hoel kdo šampanjca darovati: in političis velik fiasko, drugo je milostljivo pokrila črna noč.

* (Nemškim Gornještajercem) priporoča nek dopisnik v „Vaterlandu“ naj na deželi posnemljejo — Slovence in napravljajo tabor. Naj poskusijo. Videli bodo, da tacih taborov ne spravijo skupaj, kakor smo jih imeli mi Slovenci, ker nemški Mihel na kmetih ni — slovenski kmet. Nemška ošabnost nas Slovane zaznamlja kot „pol barbare.“ Mi poznamo tudi nemškega kmeta in vemo koliko je v narodno-politični zavednosti za našim. Velika in bogata literatura ne stori noben narod omikan, treba zajemati iz nje, treba omiko širiti. Pa saj je nam Nemeec Dežman povedal, da so le za „sporadische aufklärung“.

* („Almanah českega studentstva“) smo ravno v roke dobili. Tiskan je v tiskalnici dr. Ed. Gregra in karse krasne opravetiče, priporočili bi ga kot izgled našim tiskarjem in založnikom, ki dostikrat slovknjige brez vkusa oblečene pošiljajo med svet. Almanah obsega same pesni, med katerimi smo mnogo dobrih našli. Priporočamo ga naši mladini, ki česko umeje. Dobiva se pri: „akademickem čtenarskem spolku“ v Pragi, ki ga je izdal na spomin svojega 20letnega obstanka.

* (Dr. Klun), ki je zdaj samo sektionrath, bi rad kaj več postal in kolikor mogoče ministra Plenerja nadleguje, naj mu višo službo da, grozé mu, da inače zopet v tabor vladnih nasprotnikov prestopi; po takem je še mogoče, da se Klun zopet s Slovenci združi in tako po malem celo sektionšef postane. Kakor reči denes stojé, je to vse mogoče.

Telegram „Slov. Narodu.“

Na Pragerskem, 31. maja. Nemškutarski shod slabo obiskovan, 400 ljudi, večidel tujih, najreč iz Maribora. Slovenski kmetje se niso udeležili. Govori puhli, polni znanih fraz: husarji nepotrebno konsignirani.

Dunajska borza od 30. maja.

Enotni drž. dolg v bankoveih 61 fl. 85 kr.	Kreditne akcije 291 fl. 80 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov. — fl.	London 124 fl. 45 kr.
Enotni drž. dolg v srebru 69 fl. 90 kr.	Srebro 121 fl. 57 kr.
1860 drž. posojilo 102 fl. 30 kr.	Cekini 5 fl. 85 kr.
Akcije narod. banke 750 fl. — kr.	

S smešnimi podobami okinčan

v lažnjivi obleki

frči, zabavlja in pika po Ljubljani in pije slovenskemu narodu sovražno kri. Da ne pika tudi Vas, prikupite si ga z 1 gl. 20 kr. za pol leta, ali pa še rajši z 2 gl. 40 kr. za celo leto, to Vam svetuje

Jakob Alešovec,

vrednik „Brenceljnov.“

Oznaniło!

JANEZ LACHER

je preselil svojo bogato zalogo

pohištva, lesenega, pletenega, hišnega in kuhinjskega orodja in pa posteljnega blaga

v Graško predmestje v novo Šmidererovo hišo.

Ob enem p. n. občinstvu uljudno naznanjam, da pohištvo po želji tudi izposojujem. Kupljeno blago za svoje stroške zavijam in kamorkoli na dom pošiljam. Cela pohištva, za najmanjšo sobico kakor za velike salone in cele hiše se lahko takoj v moji zalogi izberó in odpošljejo.

Priporočam svoje po najnovejših šegah ukusno izdelano blago p. n. občinstvu in obetam najboljšo postrežbo in kolikor mogoče nizko ceno, ktera se mi — ako bi to kdo želel — tudi v polletnih obrokih izplača.

V Mariboru maja meseca 1869.

Janez Lacher.